

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. P. C.**, narozen „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Generální ředitel Generálního ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016, č. j. 55993-10/2015-900000-302,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 22. 2. 2016, č. j. 55993-10/2015-900000-302, jímž žalovaný v řízení o odvolání žalobce změnil rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „ředitel celního úřadu“) ze dne 23. 9. 2015, č. j. 98182-12/2015-620000-6, kterým byl žalobce podle § 50 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o služebním poměru“) uznán vinným ze spáchání kázeňských přestupků spočívajících v tom, že:

- 1) dne 7. 7. 2015 v rozporu s čl. 3 odst. 1 vnitřního pokynu č. 38/2009, nazvaného Používání aplikace Elektronická spisová agenda pro výkon spisové služby v elektronické podobě v Celní správě České republiky, (dále jen „pokyn č. 38/2009“) zaevidoval v aplikaci Elektronická spisová agenda (dále jen „eSAT“) pod č. j. 76566-5/2015-620000-22.1 dokument označený jako „*Stížnost na vyřízení úředního záznamu č. j. 76566-3/2015-620000-22.1*“ (dále jen „žalobcova stížnost“), který není možné považovat za dokument orgánu celní správy, protože k jeho zpracování nedal pokyn žádný služební funkcionář Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále též „celní úřad“), a ani nevzešel z činnosti orgánu celní správy, tudíž je nutné jej považovat za soukromý dokument, ačkoli se týká poznatku při výkonu služby. Následně žalobce pomocí aplikace eSAT předal uvedený dokument k vypravení datovou schránkou celního úřadu do datové schránky Ministerstva financí, čímž nerespektoval § 18 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), který umožňuje fyzické osobě provádět úkon vůči orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha úkonu;
- 2) dne 3. 8. 2015 v rozporu s čl. 3 odst. 3 a 4 rozkazu ředitele celního úřadu č. 74/2015, nazvaného Stanovení postupu podání podnětu v rámci celního úřadu, (dále jen „rozkaz č. 74/2015“) zaevidoval v aplikaci eSAT pod č. j. 76566-10/2015-620000-22.1 dokument označený jako „*Reakce příslušníka ozbrojeného sboru na č. j. Generálního ředitelství cel: 39157/2015-900000-212 z 22. 7. 2015 – Vyřízení stížnosti na vyřízení úředního záznamu č. j. 765663/2015-620000-22.1 (č. j. 36554/2015-900000-212) a č. j. Ministerstva financí: 33356/2015/3902-4 z 16. 7. 2015, Věc – prap. C. P. – „STÍŽNOST na vyřízení úředního záznamu č. j. 76566-3/2015-620000-22.1“ – Vaše značka: 76566-5/2015-620000-22.1 – vyrozumění*“ (dále jen „písemná reakce příslušníka“) a následně jej odeslal služební elektronickou poštou plk. Ing. S. U., ředitele odboru 21 Generálního ředitelství cel, a Mgr. J. R., zástupci ředitele odboru 39 a vedoucímu oddělení 3902 Ministerstva financí.

Tím žalobce v obou případech porušil služební povinnost uvedenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru za použití § 46 odst. 1 téhož zákona. Za toto jednání uvedené pod bodem 2) ředitel celního úřadu podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ve spojení s § 186 odst. 6 téhož zákona uložil žalobci kázeňský trest – písemné napomenutí.

2. Změna provedená žalobou napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení výroku rozhodnutí ředitele celního úřadu novým zněním, jímž byl žalobce za použití § 50 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, jehož se dopustil tím, že dne 3. 8. 2015 v rozporu s čl. 3 odst. 1 pokynu č. 38/2009 a s čl. 3 odst. 2 a 4 rozkazu č. 74/2015 zaevidoval v aplikaci eSAT pod č. j. 76566-10/2015-620000-22.1 dokument – *písemnou reakci příslušníka* – a následně jej odeslal služební elektronickou poštou plk. Ing. S. U. a Mgr. J. R., ač o možném porušení uvedených předpisů věděl a byl s ním pro takový případ srozuměn, čímž v úmyslu nepřímém porušil služební povinnost uvedenou v § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru. Za toto jednání byl žalobci podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o služebním poměru uložen kázeňský trest – písemné napomenutí. Dále žalovaný ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že jinak zůstává napadené rozhodnutí beze změn.

3. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí ředitele celního úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba a další žalobcova podání

4. V žalobě žalobce namítal, že ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že rozhodnutí ředitele celního úřadu změnil, ve skutečnosti nešlo o změnu, nýbrž o zrušení bodu 1) tohoto rozhodnutí a zamítnutí odvolání ve vztahu k bodu 2) a potvrzení této části rozhodnutí. Zrušením bodu 1) rozhodnutí ředitele celního úřadu žalovaný podle žalobce osvědčil, že toto rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo nesprávné, přičemž nesplnil povinnosti vyplývající z § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru a z § 90 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť měl řízení zastavit nebo věc vrátit k novému projednání řediteli celního úřadu. To žalovaný neučinil, a upřel tak žalobci právo na odvolání, pokud by konal podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.
5. Služební funkcionáři podle žalobce neprovedli vypořádání důkazů a nezkoumali je z pozice pravdy, neboť jinak by museli dospět k závěru, že se žalobce vytýkaných jednání nedopustil a že rozkaz č. 74/2015 je zmatečný a ve zřejmém rozporu s právními předpisy. Žalobce měl za to, že mu služební funkcionáři přisuzují jednání, které nikdy neuskutečnil. Vysvětlil, že zaevidováním *písemné reakce příslušníka* před jejím odesláním zajistil její průkaznou evidenci pro další oběh a sledování stavu jejího vyřizování, tedy konal v souladu se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o archivnictví“) a v souladu s čl. 3 pokynu č. 38/2009. Žalobce poznamenal, že povinnosti uložené zmíněným zákonem se bezpečnostní sbor nemůže zbavit tím, že rozkaz č. 74/2015 nařídí její nedodržování, a dodal, že *písemná reakce příslušníka* nikdy nebyla podnětem ve smyslu rozkazu č. 74/2015. Podle žalobce je navíc tento rozkaz zmatečný a u dané písemnosti neproveditelný, neboť její adresáti nejsou zařazeni na Celním úřadu pro Ústecký kraj, ani se v jeho rámci nenachází žádný funkcionář, který by těmto osobám byl nadřízen. Žalobce dále namítal, že zmíněný rozkaz v rozporu s § 45 odst. 1 písm. h) a i), § 46 odst. 2 a § 175 zákona o služebním poměru, se zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) a s ústavním pořádkem České republiky zavádí nepřipustnou cenzuru, kterou ředitel celního úřadu nezákonně omezuje práva příslušníků a zaměstnanců v případech, kdy tito upozorňují na zřejmý rozpor vydaného rozkazu (pokynu) s právními předpisy nebo se domáhají svých práv a nároků ze služebního či zaměstnaneckého poměru a stěžují si na ředitele celního úřadu. Zavedením této cenzury ředitel celního úřadu podle žalobce zneužil výkonu práv a povinností příslušníka vyplývajících ze služebního poměru k újmě jiných. Žalobce doplnil, že odstavec 4 rozkazu č. 74/2015 je v rozporu se zákonem o archivnictví a s vnitřními předpisy Celní správy České republiky upravujícími archivní a spisovou službu, neboť jím ředitel celního úřadu nařizuje neplnit povinnost opatřovat vytvořené nebo přijaté písemnosti jednoznačným identifikátorem (evidenčním číslem). Žalobce uzavřel, že pokud by nezaevidoval a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neodeslal *písemnou reakci příslušníka* a nečinil další navazující kroky, stal by se zřejmě spolupachatelem trestného činu, jehož následkem je škoda velkého rozsahu.

6. Žalobce dále zdůraznil, že mu žalovaný i přes jeho písemnou žádost neumožnil před vydáním napadeného rozhodnutí nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, neposkytl mu informace potřebné k hájení jeho práv, neumožnil mu vyjádřit v řízení své stanovisko, ani vyjádřit se k podkladům rozhodnutí – k návrhu poradní komise – a případně navrhnout doplnění tohoto návrhu. V popsaném jednání spatřoval žalobce porušení § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru a § 36 odst. 1 až 4 správního řádu. Podle žalobce žalovaný rovněž nerozhodl o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do devadesáti dnů od jeho podání, nýbrž až 140 dnů po tomto okamžiku, čímž porušil § 191 odst. 8 zákona o služebním poměru.
7. Služební funkcionáři podle žalobce vědomě jednali v rozporu s § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť výroky jejich rozhodnutí jsou nepravdivé. Konstatoval, že o něm žalovaný nepravdivě sdělil, že z nedbalosti i úmyslně opakovaně spáchal kázeňské přestupky. Podle žalobce to žalovaný učinil ve snaze zastrašit jej a odradit od nestranného, řádného a svědomitého plnění služebních povinností, při kterém žalobce upozornil na nežádoucí i protiprávní jednání svých nadřízených. Nepravdivé údaje poté žalovaný v rozporu s právními předpisy užil v řízení o kázeňském přestupku k uložení kázeňského trestu. Opakované upozorňování na nezákonnost svého jednání a jeho rozpor s dobrými mravy žalovaný podle žalobce ignoroval a pokračoval v pomluvách i v nezákonném řízení o kázeňském přestupku. Žalobce zdůraznil, že žalovaný použil nepravdivá sdělení se záměrem způsobit mu značnou újmu ohrožením jeho vážnosti a důvěryhodnosti u spoluobčanů – adresátů žalobcových písemností mimo bezpečnostní sbor, jimž žalobce oznámil nezákonná jednání bezpečnostního sbor působící České republice škodu velkého rozsahu, dále se záměrem poškodit žalobce v zaměstnání (pokud by se žalobce nepodvolil, vyústilo by to v propuštění ze služebního poměru) a narušit žalobci rodinné vztahy. Dodal, že mu dne 28. 1. 2016 pplk. Ing. R. V. zaslal vyjádření č. j. 6121/2016-900000-405, ve kterém o žalobci nepravdivě sdělil, že měl porušit služební zdvořilost, a tuto písemnost zaslal žalobci na adresu, kde bydlí s rodinou, ačkoli byl k zastížení na služebně. Téhož dne pak žalobci mjr. Ing. P. P., vedoucí celního odboru celního úřadu, za přítomnosti Bc. P. K. na služebně v Chomutově předala dva písemné dokumenty nadepsané záznam o služebním výkonu (bez čísel jednacích a autorizace obsahu), v nichž žalobci sdělila další nepravdivá obvinění z porušení služební kázně, a to na základě anonymních obvinění, která nebyla zaevidována, autorizována ani ověřena z hlediska jejich pravdivosti.
8. Žalobce konstatoval, že obdobného jednání spočívajícího v cíleném sdělování nepravdivých údajů o žalobci se žalovaný dopustil již v minulosti a nadále v něm pokračuje. Popsal, že již dne 23. 2. 2015 jej žalovaný a příslušníci oddělení 050 vnitřních činností plk. Mgr. P. K., kpt. Mgr. M. H., kpt. Bc. M. M. a kpt. Mgr. H. M. obvinili z úmyslného spáchání kázeňského přestupku – nedodržování služební kázně – a na základě pokynu žalovaného byl dán řediteli celního úřadu podnět (rozkaz) k provedení kázeňského řízení. Tento rozkaz však ředitel celního úřadu nemohl splnit, neboť žalobce upozornil na důkazy o tom, že se vytýkaného jednání nedopustil. Ředitel celního úřadu podle žalobce dne 24. 3. 2015 kázeňské řízení rozhodnutím č. j. 31701-10/2015-620000-6 zastavil. Žalobce podal dne 14. 1. 2016 k řediteli celního úřadu stížnost na postup Bc. O. R. v rámci kontrolní činnosti, kterou prováděla, a zejména proto, že o žalobci sdělila Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepravdivý údaj způsobilý poškodit žalobce i pracovníci podacího místa. Podle žalobce Bc. R. šíří do celního úřadu závěry, aniž by umožnila osobám, jejichž činnost kontrolovala, se k obsahu sdělení před jeho šířením vyjádřit. Žalobce měl za to, že popsáním jednáním Bc. R. porušila základní pravidla kontrolní činnosti i slušného chování. Žalobce dále zopakoval své výhrady vůči postupu pplk. Ing. R. V. a mjr. Ing. P. P. a pokračoval, že dne 4. 4. 2016 mu jeho přímý nadřízený npor. Ing. J. Ch., předal další záznam o služebním výkonu, podle kterého měl žalobce opět porušit služební zdvořilost. Žalobce shrnul, že proti této lživé a difamační kampani se ohradil jednak stížností ze dne 14. 1. 2016 k řediteli celního úřadu a jednak stížnostmi ze dne 3. 2. 2016 a 29. 3. 2016 k žalovanému.

9. Podle žalobce je z výše uvedeného bez pochyb zřejmé, že nikdy neuskutečnil jednání, která mu žalovaný přisuzuje, a žalovaný mu navíc tato jednání v rozporu s právními předpisy i s dobrými mravy přisuzoval i v době, kdy o této skutečnosti věděl. Žalobce měl za to, že žalovaný věděl o difamační povaze nepravdivých tvrzení o žalobci a jejich způsobilosti ohrozit žalobcovu vážnost u spoluobčanů, poškodit jej ve služebním poměru a narušit mu rodinné vztahy. Pokud by se žalobce nebránil, mohla by podle něj tvrzení a konání žalovaného vést k uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti a následnému propuštění ze služebního poměru. Dodal, že mu žalovaný v období od 23. 2. 2015 upřel nárok na stejný služební příjem, jako mají jeho kolegové, neboť žalobce má nejnižší tarifní třídu, odměny a možná i osobní příplatek. Žalovaný podle žalobce svým jednáním neoprávněně porušil jeho práva příslušníka na rovné zacházení, neoprávněně zasáhl do jeho práva na ochranu a do jeho občanské cti, přičemž míra poškození žalobcovy osoby tímto jednáním je velmi závažná. Závěrem žalobce vznesl požadavek na náhradu nákladů ve výši 100 000 Kč za soukromý čas strávený studiem, konzultacemi, přípravou na ústní jednání, sepsáváním a podáváním písemností v celém správním řízení, další učiněné úkony (např. telefonické hovory, dojíždění na poštu), dopravu za osobami, se kterými vedl konzultace, a jejich pohoštění, používání soukromého počítače a za přístup na internet a dále za sepsání a podání žaloby včetně zaplacení soudního poplatku.
10. V podání ze dne 8. 8. 2016 žalobce reagoval na odpověď ministra financí ze dne 28. 7. 2016 na žalobcův podnět k přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí podle § 193 zákona o služebním poměru. Sdělení ministra financí označil za nepravdivá a konstatoval, že ředitel celního úřadu, žalovaný ani ministr financí nezpochybnili, že žalobce je původcem dokumentu s názvem „*ÚŘEDNÍ ZÁZNAM Upozornění na skutečnost, že postup Celní správy podle článku 1 rozkazu generálního ředitele GR č. 14/2012, kterými Celní správa stanovuje výše (srovnávacích) celních hodnot uvedených v textu elektronického rizikového profilu, kdy se pak dle těchto stanovených výší (srovnávacích) celních hodnot zpochybňují celní hodnoty zboží stejného sazebního zařazení:*
- *je ve zřejmém rozporu s právními předpisy o použití důkazů.*
 - *porušuje samotný účel rozkazu č. 14/2012 generálního ředitele GR.*
 - *má ve svých důsledcích velmi negativní dopady na příjmy Celní správy i České republiky a na zaměstnanost v České republice.*“

a že splnil všechny služební povinnosti, když tento dokument dne 18. 6. 2015 opatřil jednoznačným identifikátorem – číslem jednacím 76566-3/2015-620000-22.1. Podle žalobce tím služební funkcionáři potvrdili, že jednal v souladu se zákonem o archivnictví i s čl. 3 odst. 1 pokynu č. 38/2009. Žalobce poznamenal, že rozkaz č. 74/2015 byl vydán až dne 24. 7. 2015. Postavení původce dokumentu i povinnost jej zaevidovat měl žalobce i v případě *písemné reakce příslušníka*, která podle něj nepodléhá rozkazu č. 74/2015, neboť není

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stížností, peticí, podnětem či ostatním podáním ve smyslu čl. 2 písm. a) tohoto rozkazu, nesměruje k prošetření postupu vyřízení stížnosti osobami z celního úřadu, a proto na ni nelze vztahovat čl. 3 odst. 2 tohoto rozkazu. Žalobce současně poukázal na to, že čl. 3 odst. 4 rozkazu č. 74/2015 je v rozporu se zákonem o archivnictví a pokynem č. 38/2009, neboť žalobci zakazuje dokument evidovat. Dodal, že rozkaz č. 74/2015 je v rozporu se zákonem o služebním poměru i s ústavním pořádkem České republiky, neboť zavádí cenzuru.

11. Podle žalobce bylo cílem služebních funkcionářů zabránit mu pokračovat v upozorňování na zřejmé protiprávní jednání jeho nadřízených a na skutečnost, že trváním na splnění protiprávních rozkazů páchají trestný čin, neboť na příjmech státního rozpočtu vznikla škoda velkého rozsahu, která se plněním daných rozsahů dále zvětšuje. Žalobce zopakoval, že žalovaný napadeným rozhodnutím na výroku rozhodnutí ředitele celního úřadu nic nezměnil, a konstatoval, že žalovaný toliko sloučil oba body předmětného výroku do jednoho.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Nesouhlasil s názorem žalobce, že rozhodnutí ředitele celního úřadu bylo částečně zrušeno, neboť ve skutečnosti bylo změněno tak, že z jeho výroku byl z důvodu prekluze vyňat první zjištěný přestupek. Podle žalovaného je § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru speciálním ustanovením k § 90 odst. 1 správního řádu a neumožňuje zrušení části odvoláním napadeného rozhodnutí, ani možnost vrátit věc k novému projednání prvoinstančnímu orgánu. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí je plně v souladu s § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru a odůvodněnost změny rozhodnutí ředitele celního úřadu je v něm náležitě popsána. Podle žalovaného se napadené rozhodnutí podrobně vypořádalo se všemi odvolacími námitkami, přičemž žalobce popsané jednání vůbec nezpochybňoval, pouze rozporoval jeho právní hodnocení. Žalovaný upozornil na to, že možnost nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí byla žalobci dána v oznámení předsedy poradní komise žalovaného ze dne 30. 10. 2015, jež žalobce převzal dne 9. 11. 2015, i v e-mailových zprávách předsedy poradní komise ze dne 10. 11. 2015 a 11. 11. 2015. Žalovaný zdůraznil, že žalobcova případná pasivita jde jednoznačně jen k jeho tíži, a žalobce byl navíc s podklady rozhodnutí seznámen již před vydáním rozhodnutí ředitele celního úřadu, přičemž rozsah těchto podkladů nedoznal žádných změn. Překročení pořádkové lhůty k vydání rozhodnutí nepůsobuje podle žalovaného nezákonnost napadeného rozhodnutí.
13. K namítanému porušení § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru žalovaný uvedl, že v daném případě nebylo sporu o skutkovém stavu a obsahu žalobcova jednání, nýbrž jen o jeho právním posouzení, a proto nemohlo dojít k porušení zmíněného ustanovení způsobem předestřeným v žalobě. Žalobcův rozsáhlý popis jeho pohnutek a jeho další tvrzení nejsou podle žalovaného způsobilé jakkoli narušit úvahy žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí. Žalovaný dále poznamenal, že na skutečnosti, které zjevně nesouvisí s žalobou napadeným rozhodnutím, nebude reagovat. Dodal, že soudu nepřísluší rozhodovat o přiznání žalobcem uplatněné náhrady nákladů, které současně označil za nepřiměřené a nepodložené.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za nezbytné připomenout, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného ve věci konkrétního žalobceva kázeňského přestupku. Soud je podle § 65 odst. 1 s. ř. s. povolán výhradně k tomu, aby posoudil, zda byl žalobce zkrácen na svých právech tímto rozhodnutím nebo v důsledku porušení jeho práv v řízení, jež k vydání napadeného rozhodnutí vedlo. Soudu proto v tomto soudním řízení nepřísluší zkoumat jiné postupy služebních funkcionářů a dalších osob, které se odehrály mimo řízení o kázeňském přestupku, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu se soud nebude zabývat námitkami upozorňujícími na dřívější údajné sdělování nepravdivých informací o žalobci a na jiná údajně nepravdivá obvinění z porušení služební kázně, ani tvrzeným upřením nároku na stejný služební příjem, ani žalobcovými výhradami proti sdělení ministra financí ze dne 28. 7. 2016.
18. Nejprve se soud zaměřil na námitku zpochybňující výrok napadeného rozhodnutí. Podle § 190 odst. 8 věty druhé zákona o služebním poměru platí, že „[j]sou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“ Citované ustanovení je podle názoru soudu speciální právní úpravou ve vztahu k obecné právní úpravě obsažené v § 90 správního řádu, což znamená, že se žalobcem zmíněný § 90 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu v daném případě nepoužijí. Žalovaný tedy mohl buď rozhodnutí ředitele celního úřadu změnit, nebo toto rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, anebo odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit. Žalovaný však nebyl oprávněn rozhodnutí ředitele celního úřadu zrušit (a to ani zčásti) a současně mu věc vrátit k dalšímu řízení či k novému projednání. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 As 105/2018-27, a ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013-31, dostupných na www.nssoud.cz.
19. Z uvedeného je zjevné, že žalobce nemohl být na svých právech zkrácen tím, že žalovaný rozhodnutí ředitele celního úřadu nezrušil a věc mu nevrátil k dalšímu řízení či k novému Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

projednání, neboť podle tehdy platné právní úpravy nebyl žalovaný oprávněn takto rozhodnout (současné znění zákona o služebním poměru, účinné od 1. 7. 2017, již s tímto způsobem rozhodování odvolacího orgánu počítá, nicméně to je s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí irelevantní). Podle názoru soudu byl žalovaný naopak plně oprávněn rozhodnutí ředitele celního úřadu změnit, a výrok napadeného rozhodnutí je tak zcela v souladu s § 190 odst. 8 větou druhou zákona o služebním poměru. Použitá formulace je navíc naprosto srozumitelná a přehledná, přičemž již ze samotného výroku žalobou napadeného rozhodnutí je bez dalšího zřejmé, za jaký kázeňský přestupek byl žalobce potrestán. Soud proto neshledal namítané porušení zákona o služebním poměru, pokud jde o formulaci výroku napadeného rozhodnutí a s tím související žalobcovy práva. Pouze na okraj soud dodává, že z hlediska případného zásahu do žalobcových práv není žádný rozdíl v tom, zda žalovaný rozhodnutí ředitele celního úřadu změní, nebo zda je zčásti zruší a řízení v tomto rozsahu zastaví a ve zbytku odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí; v obou případech totiž řízení o kázeňském přestupku doručením takového rozhodnutí končí bez možnosti toto rozhodnutí napadnout odvoláním.

20. Soud dále připomíná, že žalovaným provedená změna rozhodnutí ředitele celního úřadu měla za následek, že žalobce nebyl potrestán za kázeňský přestupek popsany ve výroku 1) rozhodnutí ředitele celního úřadu. V souvislosti s tímto kázeňským přestupkem tedy nemohlo dojít k žádnému zásahu do žalobcových práv, když nebyla konstatována žalobcova vina, ani mu nebyl uložen kázeňský trest, a proto se soud pro nadbytečnost nezabýval námitkami, které se tohoto přestupku týkaly, a soustředil se výhradně na námitky vztahující se ke kázeňskému přestupku uvedenému ve výroku napadeného rozhodnutí, a to včetně souvisejících námitek upozorňujících na domnělá procesní pochybení služebních funkcionářů.
21. K žalobcově námitce, že mu žalovaný neumožnil nahlédnout před vydáním napadeného rozhodnutí do spisu, soud zdůrazňuje, že žalobce byl přípisem ze dne 30. 10. 2015, sp. zn. 55993-2/2015-900000-302, který mu byl doručen dne 9. 11. 2015, poučen o možnosti nahlédnout do spisového materiálu a uplatnit další procesní práva ve smyslu § 174 zákona o služebním poměru, a to ve lhůtě dvaceti dnů od doručení tohoto přípisu. Žalobce tohoto práva nevyužil a namísto toho podáním ze dne 10. 11. 2015 požadoval, aby mu bylo umožněno vyjádřit se „*k obsahu rozhodnutí odvolacího orgánu*“ před jeho vydáním a případně k podkladům vzniklým nebo zjištěným v období po podání odvolání. V reakci na toto podání předseda poradní komise žalovaného Mgr. P. M. žalobci dvěma e-maily ze dne 10. 11. 2015 a 11. 11. 2015 vysvětlil, že žádné další podklady pro rozhodnutí se neočekávají, že k rozhodnutí samotnému se před jeho vydáním nelze vyjádřit a že výstup poradní komise není podkladem rozhodnutí ve smyslu § 174 zákona o služebním poměru. Následně dne 18. 11. 2015 předseda poradní komise žalovaného Mgr. P. M. z vlastní iniciativy zaslal žalobci na vědomí písemnost ředitele celního úřadu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 98182-15/2015-620000-6, nazvanou „*Postoupení odvolání*“. K této písemnosti se žalobce následně písemně vyjádřil.
22. Popsaný průběh odvolacího řízení podle názoru soudu jednoznačně dokládá, že žalobci nebylo upřeno žádné právo vyplývající z § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť mu bylo umožněno nahlížet do spisu, obdržel informace potřebné k hájení svých práv a oprávněných zájmů, mohl činit návrhy a vyjádření včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Právo účastníka řízení vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho obsahu zákon o služebním poměru ani správní řád nezná. Soud ve shodě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se žalovaným podotýká, že návrh poradní komise nepředstavuje podklad pro rozhodnutí žalovaného, tudíž se nejedná o dokument, se kterým by měl být žalobce před vydáním rozhodnutí seznámen a k němuž by měl mít možnost se vyjadřovat. Žádné takové právo žalobci nesvědčilo. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 206/2017-52, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „... doporučení poradní komise je pomůckou pro služebního funkcionáře, nejedná se však o podklad rozhodnutí ve smyslu § 180 ... zákona [o služebním poměru], s nímž by musel být stěžovatel seznámen nebo byl oprávněn se k němu vyjádřit.“ Tento závěr Nejvyššího správního soudu potvrdil i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 4046/18, dostupném na nalus.usoud.cz, a zdejší soud se s ním plně ztotožňuje. Námitky porušení žalobcova práva na seznámení se s podklady napadeného rozhodnutí a vyjádření se k nim proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodné. Jen na okraj soud dodává, že s ohledem na svébytnou speciální úpravu v § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru se v daném řízení nepoužije žalobcem zmíněný § 36 odst. 1 až 4 správního řádu, tudíž žalovaný nemohl porušit ani toto ustanovení.

23. Žalobci lze částečně přisvědčit v tom, že žalovaný nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí stanovenou v § 190 odst. 8 větě první zákona o služebním poměru, a tím se dopustil vady řízení. Podle názoru soudu se však jedná o lhůtu pořádkovou, tudíž porušení zmíněného ustanovení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé a nedodržení lhůty nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Obdobný závěr učinil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4. 6. 2009, č. j. 3 Ads 34/2008-74, dostupném na www.nssoud.cz, který se sice týká lhůty pro vydání rozhodnutí podle správního řádu, nicméně pořádkový charakter lhůty pro vydání rozhodnutí je naprosto stejný jako v projednávané věci. Zdejší soud dodává, že žalobce v souvislosti s nedodržením lhůty pro rozhodnutí o odvolání nenamítal prekluzi práva uložit kázeňský trest, a navíc k prekluzi nedošlo, neboť jednoroční objektivní lhůta od spáchání kázeňského přestupku (dne 3. 8. 2015) byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dne 22. 2. 2016) dodržena a – jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 4 Ads 76/2010-126, dostupného na www.nssoud.cz – dvouměsíční subjektivní lhůtu stanovenou v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru nelze považovat za lhůtu, v níž musí rozhodnutí o kázeňském trestu nabýt právní moci.
24. Napadeným rozhodnutím bylo žalobci kladeno za vinu porušení § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, podle kterého je příslušník povinen dodržovat služební kázeň, a porušení § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, po kterého služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Žalovaný konkrétně shledal, že žalobce nesplnil služební povinnosti vyplývající jednak ze služebního předpisu (čl. 3 odst. 1 pokynu č. 38/2009) a jednak z rozkazu (čl. 3 odst. 2 a 4 rozkazu č. 74/2015).
25. Podle čl. 3 odst. 1 pokynu č. 38/2009 platí, že „[n]a každém celním orgánu, který je původcem dokumentů, musí být vedena spisová služba v aplikaci eSAT, která zajišťuje průkaznou evidenci elektronické i listinné podoby dokumentů, jejich rozdělování, oběh a sledování stavu jejich vyřizování, a to v celém jejich životním cyklu až do uložení, včetně skartačního řízení. Funkce aplikace eSAT současně umožňují příjem dokumentů z Informačního systému datových schránek (dále jen „ISDS“), jejich konverzi, převod formátů, podepisování uznávaným elektronickým podpisem a bezpečné uložení.“ Z čl. 3 odst. 2 rozkazu č. 74/2015 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pak vyplývá, že „[v] případě výhrad zaměstnance celního úřadu k vyřízení podnětu je zaměstnanec celního úřadu oprávněn požádat o přešetření vyřízení podnětu služebního funkcionáře celního úřadu přímo nadřízeného služebnímu funkcionáři, který podnět vyřídil dle odst. 1 tohoto článku. O obdržení žádosti o přešetření vyřízení podnětu dotčený služební funkcionář celního úřadu bezodkladně informuje ředitele celního úřadu.“ V čl. 3 odst. 4 rozkazu č. 74/2015 je stanoveno, že „[p]odává-li zaměstnanec celního úřadu podnět nebo žádost o přešetření vyřízení podnětu v analogové (listinné) či v digitální (elektronické) podobě, zpracuje je volnou formou a neeviduje je v aplikaci eSAT. Evidenci v aplikaci eSAT, vyžaduje-li to jejich povaha, zajistí služební funkcionář celního úřadu, v případě jeho nepřítomnosti stanovený zástupce, který podání obdržel.“

26. Soud ve shodě se služebními funkcionáři konstatuje, že pro posouzení, zda se žalobce dopustil porušení citovaných ustanovení služebního předpisu a rozkazu, bylo klíčové, kdo byl původcem písemnosti – *písemné reakce příslušníka*, kterou žalobce zaevidoval dne 3. 8. 2015 v systému eSAT a následně odeslal plk. Ing. S. U. a Mgr. J. R. Soud má za to, že předmětná písemnost představuje žalobcovu polemiku se závěry Generálního ředitelství cel a Ministerstva financí shrnující žalobcovy subjektivní názory na určitou právní problematiku. Rozhodně se však nejednalo o oficiální písemnost celního úřadu v rámci konkrétního správního řízení vedeného tímto úřadem, neboť vydáním této písemnosti nebyla uplatňována pravomoc a působnost celního úřadu, nýbrž v době, kdy žalobce uskutečnil jednání, které je mu kladeno za vinu, šlo výhradně o jeho soukromou písemnost. Vycházeje z tohoto zjištění soud konstatuje, že žalobce porušil čl. 3 odst. 1 pokynu č. 38/2009, neboť nebyl oprávněn tuto písemnost zaevidovat v aplikaci eSAT, jelikož nešlo o písemnost celního úřadu. Z tohoto pohledu je zcela lichá žalobcová argumentace zákonem o archivnictví, neboť ten pochopitelně neukládá ani neumožňuje evidovat soukromé písemnosti celníka v oficiální evidenci písemností celního úřadu.
27. K žalobcově námitce upozorňující na zmatečnost a neproveditelnost rozkazu č. 74/2015 ve vztahu k předmětné písemnosti, kterou dovozoval z toho, že její adresáti nejsou zařazeni na Celním úřadu pro Ústecký kraj, ani se v jeho rámci nenachází žádný jim nadřízený služební funkcionář, soud poukazuje na smysl a účel předmětného rozkazu, kterým je stanovit postup při podání podnětu [např. upozornění na závady a nedostatky, které ohrožují nebo ztěžují výkon služby, návrh na zlepšení efektivity a racionalizace činností vykonávaných celním úřadem, resp. celní správou, apod. – srov. čl. 2 písm. a) rozkazu]. Na rozdíl od žalobce soud pokládá předmětnou písemnost za podnět ve smyslu citovaného ustanovení rozkazu, neboť žalobce touto písemností zjevně upozorňoval na nedostatky ztěžující výkon služby a prezentoval návrhy na zlepšení efektivity činností celní správy. Podle čl. 3 odst. 3 rozkazu č. 74/2015 přitom lze podnět podat výhradně služebními funkcionáři celního úřadu nebo jejich stanoveným zástupci. To podle názoru soudu znamená, že od účinnosti rozkazu č. 74/2015 (rozkaz nabyt účinnosti dnem vyhlášení a vyhlášen byl v 30. týdnu roku 2015, který skončil nedělí 26. 7. 2015) mohl žalobce, který podpisem na protokolu potvrdil seznámení s tímto rozkazem dne 27. 7. 2015, veškeré své podněty uplatňovat pouze v rámci celního úřadu, nikoli vůči Generálnímu ředitelství cel nebo Ministerstvu financí, jak to učinil předmětnou písemností ze dne 3. 8. 2015. Soud proto konstatuje, že není podstatné, zda byli adresáti předmětné písemnosti nebo jejich nadřízení zařazeni na Celním úřadu pro Ústecký kraj, nýbrž podstatné je to, že žalobce mohl svůj podnět uplatnit jen v rámci tohoto celního úřadu. Odesláním předmětné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písemnosti plk. Ing. S. U. z Generálního ředitelství cel a Mgr. J. R. z Ministerstva financí tudíž žalobce porušil čl. 3 odst. 2 a 3 rozkazu č. 74/2015.

28. Soud nepřisvědčil žalobcově názoru, že citovaný rozkaz představuje nepřípustnou cenzuru a je v rozporu se zákonem o služebním poměru, zákoníkem práce a ústavním pořádkem České republiky. Žalobce by si měl uvědomit, že Celní správa České republiky je bezpečnostní sbor, v jehož rámci je nezbytné dodržovat předepsané postupy a služební hierarchii. To znamená, že není možné, aby jakýkoli příslušník adresoval své podněty osobám podle svého uvážení v rámci celé celní správy, a to bez ohledu na pohnutky, které jej k tomu vedou. Každý příslušník celní správy, tedy i žalobce, je naopak povinen respektovat princip subordinační a veškeré služební záležitosti řešit primárně se svým přímým nadřízeným, případně s dalšími osobami podle stanoveného organizačního schématu. Přesně v duchu těchto principů byl koncipován i rozkaz č. 74/2015, který soud nepovažuje za protiústavní či nezákonný, ani v něm nespatřuje domnělou cenzuru. Žalobce by si měl uvědomit, že zcela jiné postavení má při prezentování svých názorů jako občan, kde jsou omezení jen minimální, a jako příslušník bezpečnostního sboru, kde musí dbát na služební hierarchii a dodržovat předepsané postupy.
29. K žalobcovu tvrzení, že žalovaný o něm uváděl nepravdivé údaje ve snaze jej zastrašit a odradit od nestranného, řádného a svědomitého plnění služebních povinností, soud podotýká, že se jedná o nepodloženou spekulaci. Také žalobcovu tvrzení, že pokud by nezaevidoval a neodeslal *písemnou reakci příslušníka* a nečinil další navazující kroky, stal by se zřejmě spolupachatelem trestného činu, jehož následkem je škoda velkého rozsahu, vnímá soud jako nepodloženou spekulaci, která nic nemění na žalobcově povinnosti dodržovat služební kázeň, již ovšem porušil. Soud proto nesouhlasí s názorem žalobce, že mu služební funkcionáři přisuzují jednání, které neuskutečnil, a naopak zdůrazňuje, že z listinných podkladů založených ve správním spisu jednoznačně vyplývá, že se žalobce kázeňského přestupku popsaného v napadeném rozhodnutí dopustil.
30. Soudu zároveň není zřejmé, které důkazy podle žalobce nebyly vypořádány. Soud naopak zjistil, že služební funkcionáři náležitě zjistili skutečný stav věci v rozsahu potřebném pro svá rozhodnutí a vypořádali se se všemi relevantními důkazy. Uvedená námitka proto není důvodná.
31. V postupu žalovaného, který vyústil ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nezjistil soud ani tvrzené porušení § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť v rámci daného řízení nedošlo ze strany služebních funkcionářů k zneužití výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru. Postup žalovaného nebyl podle názoru soudu ani v rozporu s dobrými mravy, neboť žalobce byl po právu postižen za kázeňský přestupek, jehož se prokazatelně dopustil. K žalobcovým poznámkám o doručování písemností nikoli na služebnu, nýbrž na adresu jeho bydliště, soud poznamenává, že tím nedošlo k žádnému porušení žalobcových práv, neboť klíčové je to, že všechny písemnosti v daném řízení byly žalobci řádně doručeny a on na ně mohl reagovat.
32. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené dokazování, neboť všechny relevantní skutečnosti byly řádně zdokumentovány ve správním spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. března 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.